

בבית המשפט העליון

רע"א 4779/05

בפני: כבוד המשנה לנשיאה א' ריבלין
כבוד השופטת ע' ארבל
כבוד השופט ד' חשין

המבקשים: 1. בנק דיסקונט למשכנתאות בע"מ
2. יוסף ברינט, עו"ד-כונס הנכסים

נגד

בקשת רשות ערעור על פסק-דין של בית-המשפט המחוזי בחיפה מיום 17.4.05 בבר"ע 1843/04 שניתן על-ידי כבוד השופט ע' גרשון

תאריך הישיבה: כ' בטבת התשס"ז (10.1.07)

בשם המבקשים: עו"ד ברינט יוסף; עו"ד אורית שקד-שנקמן

בשם המשיבה 1: עו"ד מרים זפט
בשם המשיבה 2: עו"ד עופר גריינפלד

פסק-דין

המשנה לנשיאה א' ריבלין:

1. לפנינו בקשת רשות ערעור על פסק-דין של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט ע' גרשון). בפסק הדין התקבל ערעורה של המשיבה 1 על החלטה של ראש ההוצאה לפועל בחיפה (כבוד הרשם ד' מאזן).

ברקע ההליכים הלוואה שנתן הבנק-המבקש (להלן: הבנק) למר שלמה בן דוד (להלן: המנוח) בשנת 1999. להבטחת פירעון הלוואה נרשם שעבוד על דירת מגורים ברחוב ברקת 30, חולון (להלן: הדירה). ביום 23.11.2003, כחצי שנה לאחר שנפטר המנוח, שיגר הבנק מכתב הממוען אל "עזבון שלמה בן דוד ז"ל, רח' ברקת 30, חולון", ובו הודעה על כך שהסכם הלוואה הופר וכי לפיכך – זו לשון המכתב – "הנכם

נדרשים בזה להסדיר חובכם במשרדי בתוך 10 ימים מהיום, שאם לא כן ינקטו נגדכם הליכי מימוש הנכס". ביום 6.1.2004 פתח הבנק בהליכי הוצאה לפועל, שמטרתם – מימוש השעבוד על הדירה על-מנת לפרוע את החוב. על דלת הדירה הודבקה אזהרה. המבקש 2 מונה ככונס נכסים למימוש הנכס המשועבד. אחד מבניו של המנוח – עופר בן דוד (להלן: עופר) – הגיש בקשה לעיכוב הליכי ההוצאה לפועל כך שיתאפשר למשפחה למכור את הדירה ולפרוע את החוב. בבקשה נכתב כי היא מוגשת בשם כל ילדיו של המנוח. ראש ההוצאה לפועל נעתר לבקשה במעמד צד אחד אך שינה החלטתו לאחר-מכן לפי בקשת הבנק.

ילדיו של המנוח – כולם לרבות המשיבה 1 ועמם גם השוכרת שהתגוררה בדירה – הגישו בקשת רשות ערעור על החלטת ראש ההוצאה לפועל ועל צו הפינוי שהוצא (רע"א 1612/04). בבקשה נטען, בין היתר, כי יש לבטל את הליכי ההוצאה לפועל כיוון שההליך ננקט כנגד עיזבון המנוח, שאיננו בבחינת אישיות משפטית על-פי-דין. בית המשפט המחוזי קיבל את בקשת רשות הערעור בשל שלא נשמעה עמדתה של השוכרת עובר למתן צו הפינוי. לעניין מעמדם של ילדי המנוח ציין בית המשפט כי זה "כלל לא ברור, שכן מאז פטירת המנוח לפני כשנה ושלושה חודשים לא טרחו לקבל צו קיום צוואה ועל כן ספק בעיני אם יכולים הם להתהדר בכך שהם יורשי המנוח".

ההליכים הוסיפו והתגלגלו. בני משפחתו של המנוח חזרו, בפני ראש ההוצאה לפועל, על טענתם בדבר הפגם שנפל בעצם פתיחת תיק הוצאה לפועל כנגד "עיזבון המנוח". הטענה נדחתה, וראש ההוצאה לפועל הורה על קיום הליך התמחרות שאליו הוזמנה באת-כוחם של ילדי המנוח "כדי לחסוך בהתנגדויות על סמך אי זימונם ולמרות העדר צו ירושה". הליך ההתמחרות אכן התקיים ובמסגרתו הציע עופר אדם שירכוש את הדירה. לבסוף, התקבלה הצעתה של המשיבה 2. באת כוחם של ילדי המנוח הגישה בקשה לאפשר למשיבה 1 לפדות את הנכס. הבקשה נדחתה וזה גם היה גורלן של בקשות עוקבות שהוגשו באותו עניין. על דחיית בקשותיה בעניין הפדיון השיגה המשיבה 1 בפני בית המשפט המחוזי (רע"א 1843/04). אלא שבית המשפט המחוזי החליט לברר שאלה אחרת, לאמור: שאלת תוקפם של הליכי ההוצאה לפועל שנקטו כנגד עיזבון המנוח מבלי שצוין שמו של מי מהיורשים. בית המשפט המחוזי הורה לצדדים להשמיע עמדתם בסוגיה זו.

2. בית המשפט המחוזי החליט לבטל את הליכי ההוצאה לפועל כולם, בשל שני פגמים שנפלו בהם. הפגם הראשון הוא, שההליכים ננקטו כנגד עיזבון המנוח, ללא ציון שמו של אדם חי. בית המשפט הטעים כי לא ניתן לנקוט בהליך הוצאה לפועל כנגד

עוזבון, "סתם כך", וגם לא ניתן לנקוט בהליך כזה כנגד עוזבון וכנגד מקצת היורשים ללא הסכמתם של היתר או אישורו של בית המשפט. במקרה זה, קבע בית המשפט, "הבנק נקט בהליך הוצאה לפועל נגד אדם שמת. העובדה שהבנק הוסיף ליד שמו את המילים 'עוזבון המנוח' ולאחר שמו הוסיף את המילה 'ז"ל', אינה עושה ולא כלום" [ההדגשות במקור]. בית המשפט תמה "למי אמורה האזהרה להימסר? לאדם שמת? והרי אין מחלוקת על כך שהבנק לא הוסיף ליד שם עוזבון המנוח שמו של אדם חי וקיים".

הפגם השני שנקב בו בית המשפט המחוזי הוא, שהאזהרה הומצאה בדרך פסולה, לאמור: הדבקה על דלת הדירה. בית המשפט פסק שאין כל טעם בהדבקה של אזהרה על דלת הבית שבו גר הנמען בחייו. "וכי ניתן לאמר שקיימת חזקה שהמת יקום מקברו, יראה את הכתב, יקרא בו ויפעל לסילוק חובו?" – תהה בית המשפט. זאת ועוד, בית המשפט ציין שבכנס התגוררה אז שוכרת, כלומר – לא מישהו מיורשיו של המנוח. אחד היורשים התגורר בחוץ-לארץ, ו"ברור מאליו" – כך בית המשפט – "כי גם אילו היו המשיבים מצרפים את שמות כל יורשי המנוח ליד שם העוזבון כדי להזמין לדין, היה על המשיבים לפעול לביצוע המצאה אל מחוץ לתחום השיפוט, לבן המנוח המתגורר בחו"ל". זאת לא עשה הבנק.

על יסוד כל אלה, הגיע בית המשפט המחוזי לכלל מסקנה כי הרשות השיפוטית – כאן ראש ההוצאה לפועל – כלל לא קנתה סמכות לדון בפרשה, ועל כן, נשמטה הקרקע מתחת לכל ההליכים שהתקיימו וההחלטות שניתנו בתיק ההוצאה לפועל, ויש לבטלם. העובדה שאחד מבניו של המנוח הגיש בקשה לראש ההוצאה לפועל, כמו-גם העובדה שבאת-כוח היורשים הוזמנה להליך ההתמחרות – אין בהן, כך קבע בית המשפט, כדי לשנות את המסקנה, הואיל ומלכתחילה נפלו פגמים בהליך ונוצרו בשטח עובדות שלא היו צריכות להיווצר. בית המשפט הבהיר כי אם חפץ הבנק להמשיך בהליכי ההוצאה לפועל, "עליו להתחיל משלב המצאת כתבי בי הדין כדת וכדין".

3. כנגד החלטה זו יוצאים המבקשים. השגותיהם העיקריות הן כדלקמן: ראשית, טוענים הם כי במסגרת בקשת רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט המחוזי, כלל לא הועלו טענות בדבר הפגמים שעליהם סמך בית המשפט את החלטתו, ולא נתבקש הסעד שהוענק בפסק-הדין. הנושא הועלה ונידון ביוזמתו של בית המשפט, ללא הצדקה. שנית, סבורים המבקשים כי סעיף 78 לחוק ההוצאה לפועל, תשכ"ז-1967 (להלן: חוק ההוצאה לפועל) מאפשר פתיחת תיק כנגד עוזבון. לדבריהם, דרישתו של בית המשפט קמא כי לצד שם העוזבון יצורפו שמות יורשיו, אינה ניתנת ליישום מקום בו –

כבענייננו – זהות היורשים אינה ברורה ובני המשפחה, בחוסר תום-לב, נמנעים מלבקש צו ירושה או צו קיום צוואה. שלישית, גורסים המבקשים כי במקרה דנן, בפועל, ידעו ילדיו של המנוח על ההליכים וקיבלו לידיהם את המסמכים. הם עצמם היו מיוצגים בהליכים השונים ואף יזמו ההליכים משלהם. לדעת המבקשים, בענייננו בא כלל הידיעה תחת כלל ההמצאה, זאת במיוחד לאור הכלל שלפיו אין בעל-דין רשאי להתכחש לקבלת מסמכים מקום שבו הוא עצמו עושה בהם שימוש. אכן, טוענים המבקשים, התנהגותם של ילדי המנוח משקפת הסכמה בדיעבד היוצרת השתק ו"מטהרת" כל פגם שעשוי היה ליפול בהליכים כפי שנעשו. רביעית, סבורים המבקשים כי לאור נסיבות העניין והעובדה שמדובר בהליך הנוגע למימוש משכון על נכס מקרקעין, האופן שבו הומצאו המסמכים היה צודק וראוי.

4. המשיבה 1 סבורה כי יש להותיר על כנה את החלטתו של בית המשפט המחוזי. לדבריה, בשלבים שונים של הליך ההוצאה לפועל השמיעו היורשים טענות בדבר פגמים שנפלו בהליך, והחלטת בית המשפט המחוזי בענייננו היתה מוצדקת משנמצא כי הליכי ההוצאה לפועל התקיימו ללא סמכות עניינית. המשיבה 1 מדגישה כי העיזבון אינו אישיות משפטית הכשירה לזכויות ולחובות. לכן, לדידה, כלל לא ניתן היה לפתוח בהליך נגדו. אכן, כותבת המשיבה 1, מאז מותו של המנוח ועד היום, טרם מונה מנהל לעיזבונו וטרם ניתן צו ירושה, אולם בכך, לדעתה, אין כדי לפגוע במעמדם של ילדיו כיוורשים. המשיבה 1 מטעימה כי סעיף 78 לחוק ההוצאה לפועל מתיר לנקוט בהליכים רק כלפי נכסי העיזבון "שבידי מנהלי העיזבון או היורשים". עוד היא טוענת כי האזהרה במקרה זה הומצאה בדרך פסולה, דהיינו – הדבקה על דלת דירתו של המנוח. בדירה – כך היא מדגישה – לא גר איש מילדיו של המנוח; שניים מהם אף אינם מתגוררים בישראל. אי-המצאה כדין, כך טוענת המשיבה 1, היא עניין מהותי, במיוחד כשמדובר בהליכים למימוש משכנתא. זאת ועוד, במקרה זה, מבהירה המשיבה 1, מעבר להמצאה הלקויה, היורשים גם לא ידעו על דבר ההליכים, וכתוצאה מכך, נפגעו זכויותיהם. המשיבה 1 סבורה כי בטענות המבקשים היום אין כדי לרפא את הפגמים המהותיים שנפלו בהליך ההוצאה לפועל, וכי התנהגותו של המבקש 2, כונס הנכסים, לא עלתה בקנה אחד עם אמות מידה של צדק, יושר ותום-לב.

בקשת רשות הערעור הועברה לדין בפני הרכב שלושה, שמענו את הצדדים והחלטנו לדון בבקשת רשות הערעור כאילו ניתנה רשות והוגש ערעור על-פי הרשות שניתנה. עמדתנו היא כי דין הערעור להתקבל.

5. סעיף 78 לחוק ההוצאה לפועל קובע לאמור:

78. מות החייב

מת החייב, אין בכך כדי למנוע או להפסיק הליכים נגד עזבונו, בין שחולק העזבון ובין שטרם חולק, ורשאי ראש ההוצאה לפועל לנקוט בהליכים לפי חוק זה כלפי נכסי העזבון שבידי מנהלי העזבון או היורשים, לרבות הזוכים במנה על-פי צוואה.

הנה כי-כן, מות החייב איננו מביא להפסקת הליכי הוצאה לפועל כנגד עזבונו – בין אם העיזבון חולק ובין אם טרם חולק. ראש ההוצאה לפועל רשאי לנקוט בהליכים כלפי נכסי העיזבון שבידי מנהל העיזבון או היורשים. "סעיף זה יוצר, אם כן, רציפות מלאה בביצוע הליכי ההוצאה לפועל שאינם נקטעים ואינם נפסקים עם מותו של החייב. ההליכים נמשכים כסדרם מכיוון שהחוב העומד למימוש איננו חובם האישי של היורשים, אלא חובו האישי של החייב..." (רע"א 1871/04 בנק לאומי למשכנתאות בע"מ נ' עיזבון המנוח חרדאן מוחמד ז"ל, פ"ד נט(3) 721). סעיף 78 מבהיר כי מות החייב אין בו כדי למנוע הליכים נגד עזבונו, ואכן, במקרה זה, ביקש הבנק לפתוח בהליכים לפירעון החוב לאחר פטירתו של המנוח, כנגד עזבונו.

6. בית המשפט המחוזי קבע כי לא ניתן לנקוט בהליך הוצאה לפועל כנגד עיזבון מבלי לצרף את היורשים כולם (או נציג מהם, אם ניתן לכך אישור מאת בית המשפט או לחלופין אם ניתנה הסכמת היורשים האחרים). הקושי עלול להתעורר מקום שבו זהותם של היורשים לא נקבעה. או-אז, עשוי הנושה למצוא את עצמו בפני שוקת שבורה. עמדנו על כך במקום אחר:

בצדק קבע בית המשפט קמא, כי בעת מימושה של משכנתא הרובצת על נכסו של אדם שהלך לבית עולמו, היא זה בלתי סביר להטיל את הנטל של בירור זהות היורשים כולם על מבקש המימוש לבדו. קל וחומר שכך כשדבר מותו של הבעלים המקורי יימסר לראש ההוצאה-לפועל באיחור רב מאד; כששמותיהם שכל היורשים הנטענים לא יהיו בידיעת עורך-הדין המציג עצמו כבא-כוחו של העזבון; וכשברשותם של אותם יורשים נטענים לא יהיה אף צו קיום צוואה (רע"א 7534/05 גינות לאה בע"מ נ' בנק מרחי בע"מ (לא פורסם)).

אינני מתעלם מן הקושי הטמון בנקיטת הליך הוצאה לפועל כנגד "עיזבון המנוח"; ער אני גם לבעייתיות המשתקפת במכתב-ההתראה שהופנה ל"עיזבון שלמה בן דוד ז"ל", שבו הועלתה דרישה כללית בזו הלשון: "הנכם נדרשים בזה להסדיר חובכם... שאם לא כן ינקטו נגדכם הליכי מימוש הנכס". המכתב מנוסח בלשון רבים,

אך מיהם הרבים הללו? אולם מנגד, לא ניתן גם להתעלם מטענתו של הבנק, כי הדרישה שהציב בית המשפט המחוזי, לנהל את ההליכים אל מול היורשים כולם, עשויה להכשיל את הליכי ההוצאה לפועל מקום שבו היורשים הפוטנציאליים, הם עצמם, מעכבים את הסדרת הירושה. אכן, המשיבה 1 עומדת על זכותם של ילדי המנוח, והיא ביניהם, כיורשיו של המנוח, גם ללא שהדבר מעוגן בצו ירושה או בצו קיום צוואה. אך מניין לבנק שזהו מצב-הדברים? יתרה מכך, מעמדם של ילדי המנוח וזכותם להשמיע טענות במסגרת ההליך אינם ברורים כל עוד לא ניתן צו ירושה או צו קיום צוואה. לעניין זה התייחס, כאמור, בית המשפט המחוזי, בדונו בבקשת רשות ערעור קודמת שהגישו ילדיו של המנוח (רע"א 1612/04). בית המשפט העיר שם כי "מעמדם של המבקשים בתיק זה [ילדיו של המנוח] כלל לא ברור, שכן מאז פטירת המנוח לפני כשנה ושלושה חודשים, לא טרחו לקבל צו קיום צוואה ועל כן ספק רב בעיני אם יכולים הם להתהדר בכך שהם יורשי המנוח".

7. מעבר לנושא הגדרת בעל-הדין שכנגד, סמך בית המשפט המחוזי את החלטתו על ליקויים בהמצאת מסמכים לצד שכנגד. הדברים, כמובן, קשורים זה לזה. כאן המקום להזכיר, כי בקשת רשות הערעור, שהוגשה לבית המשפט המחוזי, כלל לא עסקה בפגמי-היסוד שבגינם ביטל בית המשפט קמא את הליכי ההוצאה לפועל כולם, מתחילה ועד סוף, לרבות ההתמחרות שהסתיימה באישורו של קונה. ברור הדבר, שברגיל אין בית משפט נזקק לטענות שלא בא זכרון מפי בעלי-הדין, ואינו מעניק סעדים שלא נתבקשו בפניו. אם ראה בית המשפט המחוזי לסטות במקרה דנן מכלל מושרש זה, הרי זה, כך ניתן להבין, משום שהפגמים שמצא מתקשרים לנושא הסמכות. ואכן, המצאה כדין של כתבי בי-דין היא המקנה לבית המשפט את הכוח לעשות שימוש בסמכותו ולדון בתביעה (י' זוסמן סדרי הדין האזרחי 227-228 (מהדורה שביעית, ש' לוין עורך, 1995)). ואם בסמכות עניינית עסקינן, הרי שהכלל הוא כי בית משפט אינו חי מפי הצדדים ורשאי הוא – גם חייב – להעלות עניין זה ביוזמתו (ראו 613/77 אדלר נ' שימורי אמוני בע"מ, פ"ד לב(1) 788; ע"א 255/89 פרדו נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(5) 641).

חרף הזיקה שבין המצאה לסמכות, ניתן לתהות אם יש מקום לכך שבית משפט יעלה טענה בדבר אי-המצאה כדין, מקום שבו בעל-הדין שהוא נמען ההמצאה הלקויה ניצב בפניו ואינו מעלה טענה כזו. לא למותר להזכיר כאן, כי הכלל בדבר בטלותו של הליך שהתקיים בחוסר סמכות ובדבר האפשרות לעורר טענת חוסר סמכות בכל עת, רוכך בשנים האחרונות (בע"מ 7593/06 פלונית נ' פלוני, תק-על 2006(4) 786; רע"א 11183/02 אבנר כלפה נ' רזיה זהבי, פ"ד נח(3) 49; ע"א 1049/94 דור אנרגיה (1988)

בע"מ נ' חאג' אחמד סמיר, פ"ד נ(5) 820). נקבע, כי מקומם של כללי המניעות ותום-הלב אינו נפקד עוד גם מסוגית הסמכות העניינית (ע"א 1662/99 חזקיהו חיים נ' אליהו חיים, פ"ד נו(6) 295; רע"א 11220/04 אמיר מוקלד (קטין) נ' אליהו חברה לביטוח בע"מ (לא פורסם)). בענייננו, אמנם, טענות בדבר פגמים יסודיים בהליך הועלו בשלבים מוקדמים יותר, אך ראש ההוצאה לפועל דחה אותן ועל כך לא הוגשה בקשת רשות ערעור (נזכיר, כי עוד קודם לכן הסתייג בית המשפט המחוזי מהטענה בדבר בטלותו של ההליך מדעיקרא – זאת במסגרת החלטתו ברע"א 1612/04).

הרושם הוא, אפוא, שהמשיבה 1, יחד עם אחיה, קיבלו אפשרות להעלות את הטענות בדבר פגמים יסודיים בהליך, ניצלו אותה, אך הטענות נדחו והם בחרו שלא להשיג על כך בפני ערכאה גבוהה יותר. בכך יש ביטוי להשלמה עם עצם קיומו של ההליך. בינתיים, נושאים אחרים עמדו על הפרק, הליך ההוצאה לפועל התקדם בנתיבו וצדדים שלישיים הפכו מעורבים. במסגרת אותה התקדמות הוגשה בקשת רשות הערעור נשוא ענייננו לבית המשפט המחוזי. זו עסקה, כאמור, בשאלת הפדיון. בשלב זה, העלאת נושא האזהרה וההמצאה ביוזמתו של בית המשפט נראית לנו מוקשית (ראו גם ד' שווריץ סדר דין אזרחי – חידושים, תהליכים ומגמות 88-90 (תשס"ז)). במיוחד כך, כאשר ספק רב אם נגרם עיוות דין למשיבה 1 מעצם קיומו של ההליך.

8. אין חולק כי הכלל בהליכי הוצאה לפועל הוא המצאה בפועל, והסתפקות בדיעה היא בבחינת היוצא מן הכלל. עמד על כך בית משפט זה ברע"א 2793/01 לאופר נ' גבאי, פ"ד נו(1) 668:

סבורני כי לענין הליכי הוצאה לפועל הכלל הוא שהמצאת האזהרה בפועל ממש הוא תנאי מוקדם לקיום ההליכים, או לתחילת מנינם של מועדים, ואילו הידיעה על דבר האזהרה, כ"כתחליף להמצאה" היא היוצא מן הכלל. המטרה העיקרית של המצאת האזהרה לחייב היא להעמידו על כך שעליו לשלם את החוב הפסוק או סכום השטרות, בבת אחת או בתשלומים, שאם לא כן אפשר שיינקטו נגדו הליכי אכיפה שונים. אין זה ענין של מה בכך. על כך כתבתי בפרשה אחרת:

"מסירת האזהרה - - - לחייב שאת רכושו מבקשים לממש, היא מהלך חיוני לנקיטה בהליכי הוצאה לפועל ואין בגדר מהלך טכני ופורמלי. הרעיון הוא שאין לפגוע בזכויותיו של חייב אלא לאחר שהוזהר כהלכה בדבר הכוונה לעשות כן. בהעדרה, כל ההליכים שננקטו, בטלים ומבוטלים, לא שרירין ולא קיימין". (ע"א (ב"ש) 68/90 הבנק הבינלאומי נ' אליהו פישל, תקדין מחוזי 55 (4) 90).

בענייננו, בחר הבנק בדרך של הדבקה על דלת הדירה. אף אם נמאן לראות בדרך זו כהמצאה הולמת, הרושם המתקבל מן המסמכים הוא שהיורשים הפוטנציאליים – והמשיבה 1 בכללם – היו מודעים לקיומו של ההליך ומעורבים בו. אכן, בית המשפט המחוזי ציין שהפנייה להוצאה לפועל, ביום 8.6.2004, בבקשה לעיכוב הליכים על-מנת שיוכלו ילדיו של המנוח למכור את הדירה ולפרוע את החוב, נחתמה על-ידי האח עופר לבדו. אולם, בבקשה זו נכתב שעופר מדבר בשם האחים כולם, ולאחר שנתן ראש ההוצאה לפועל את החלטתו בבקשה, פנו כל האחים, לרבות המשיבה 1, בבקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי (כשהם מיוצגים על-ידי עורכת-הדין זפט, ועופר חתום על התצהיר). בבקשת רשות ערעור זו גם נכתב במפורש שהבקשה מיום 8.6.2004 הוגשה על-ידי כל האחים. בנסיבות אלה, קשה לקבל את טענת המשיבה 1 היום, כי אותה בקשה מיום 8.6.2004 "הוגשה אך ורק על ידי בן דוד עופר לבדו". סתירה זו, שלא ניתן לה כל הסבר, מעמידה באור שלילי גם טענות אחרות של המשיבה 1 בדבר אי-שיתופם של "היורשים" בהליכים. אכן, הרושם הוא שמלכתחילה, עופר לא היה לבדו במערכה, אלא היו עימו האחים כולם, לרבות המשיבה 1. יצוין, כי טענות אחרות שהועלו בשעתו והועלו גם בפנינו, באשר לאופן התנהלות ההליכים בהוצאה לפועל, ראויות היו להישמע ואכן נשמעו – הליכי הפינוי שבוצעו בזמנו בוטלו על-ידי בית המשפט המחוזי – אולם אין בכך כדי לאיין את ההליך מעיקרו.

9. מכלול הנסיבות מביא אפוא למסקנה כי לא היתה הצדקה, במקרה זה, לבטל את כל הליכי ההוצאה לפועל שנעשו, שהגיעו עד לכדי אישור מכירתו של הנכס לצד שלישי, ומכל מקום, לא היתה הצדקה לכך בלא שהדבר התבקש על-ידי המשיבה 1 או מי מאחיה במסגרת ההליך הנוכחי בבית המשפט המחוזי. התוצאה היא שהערעור מתקבל. כתוצאה מכך, שוב עולה על השולחן הסוגיה המקורית שהועלתה בבקשת רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט המחוזי, קרי: סוגיית הפדיון. סוגיה זו לא נדונה ולא הוכרעה בהחלטת בית המשפט המחוזי, ולפיכך, מוחזר ההליך אליו לצורך בירורה. בנסיבות העניין, החלטנו שלא לעשות צו להוצאות.

המשנה-לנשיאה

השופטת ע' ארבל:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

השופט ד' חשין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק-דינו של המשנה-לנשיאה א' ריבלין.

ניתן היום, כ"ה באדר התשס"ז (15.3.07).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

המשנה-לנשיאה